

Nyaraló gyermekek sorozása

— Kellene telep — nincsen pénz. —

(Saját tudósítónktól.) Az Alsóerdősor-
utcában, az elemi iskola előtt széles asszonytábor.
Akinek hely jutott a járdaszélen, az leült és beszél-
getésbe elegyedett a szomszédnéjával. Az iskola ka-
pujában két rendőr posztolt, mert ma csak kis leány-
nyoknak volt szabad belépni, a mamáknak: tilos volt
a bemenet. Délután öt óraker kezdtek kiválogatni
azokat az iskolásleányokat, akiket a Szünidei
Gyermekektelep elküld egy hónapra üdülni vala-
melyik telepére, Nagybányára, Lellére, Trencsénbe,
vagy Zebegénybe kit hova irányítanak a doktor-
bácsik. Nagy volt az izgalom a leánykák között, de
nagy volt a mamák között is: belekerül-e a gyerek
abba a nyolcszázba, akit elvisznek, az ötezer jelent-
kező közül. Jött egy asszonyság sietve, füzöld blua
volt, fekete csipke a fején, kis vézna leánykát
vonszolt, mert nagyon siettek, az asszentálás már
megkezdődött. A leány bement az asszony csodál-
kozott:

— Mennyi nép? — és ő is odaállott, hogy meg-
szaporítsa a népet.

Amint ott állottunk az iskola-udvaron, ahol a
munka folyt, jött egy tanárjelölt és köszönt.

— A kolléga ur is, aki kezét fogott, mint telepes
gyerek kezdte és most telepfelügyelő! — jegyezte
meg dr. Kaunitz Lajos tanár, aki a jótékony in-
tézmenynek választmányi tagja.

— Ezerhetvenkettő! Baross Melánia! — szólott
egy urnő és Baross Melánia jött a rózsaszín be-
hívójával és megállott az asztal előtt, ahol
kedves nénik és gondozott szakállu bácsik ültek.

Mért hívóval kellett jelentkezni az orvosi
vizsgálatra. A tanítók májusban bejelentették az
üdülésre szoruló gyerekeket, a választmányi tagok
kimentek valamennyi jelentkező lakására, mert na-
gyon fontos körülmény: hányadmagával lakik egy
szobában összeszorulva a jelentkező.

— Eredj a fal mellé! — mondták az ezerhetven-
kettesnek, amikor az átadta a cédulát.

A fal mellett mindig szaporodtak a várakozók
és az asztalon mindig jobban gyűltek a jelentkezők
lapjai.

— Hát bizony sokat el kell utasítanunk — saj-
nálkozott dr. Kaunitz — de több helyre nem vihetünk
üdülésre szorulókat, mert nincs több telep és bár kel-
lene telep... nincsen pénz.

Julius elsején indul az első transzport, négyszáz
satnya gyerek, augusztus elején a második négyszá-
zas csoport. Most még egy napon át vizsgálják a
leányokat, aztán két napig a fiuk következnek. A fal
mellétek megkérdeztem az aggodalmasan várako-
zóktól:

Iktatószám	Budapestre vonatkozó ujságrizikob		Osztályozás
	Szerző p. b.	Hely	
	Cím Nyaraló gyermekek sorozása.	362.7	
Forrás: Pesti napló	Bp. 1913 VI/2		Idő "1913"
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	Személy
			Helyszám

— Ki volt már közületek nyaralni tavaly is?
— Én, én! — mondták néhányan, de nem han-
gosan, inkább félénken. Egy kis leányka, akinek fe-
kete szalmakalap volt a fején, bordó meggyekkel, fa-
kult buzavirágokkal díszítve, így mesélt:

— A papám asztalossegéd. Kilencéves vagyok.
Négyen lakunk egy szobában mindössze, négyen gye-
rekek, de meg a mama is persze; meg a papa is ott
lakik és a nagymama is, mert a mamám mindig fek-
szik, régóta nem bír fölkelni és a papám nem vi-
gyázhat rá, mert a papám vagy munkába jár, vagy
ő is fekszik, mert sokszor beteg a papám is, nagyon
köhögős...

— Hol voltál tavaly?
— Zebegényben!
— Az idén is elmégy?
— Igen!
— Biztos?
— A leányka megszeppent:
— Nem... nem biztos... de nagyon szeret-
nék elmenni, mert jó volt Zebegényben.

— Mit csináltak?
— Reggel megmosdottunk, reggeliztünk, lemen-
tünk az erdőbe, tizórait ettünk, elmentünk játszani,
ebédeltünk, akkor lefeküdtünk, aztán ozsonnázunk,
megint játszottunk az erdőben, vacsoráztunk. Nagyon
jó volt, nagyon szeretnék elmenni megint.

Az orvosok elé került a kis leány. Ez az utolsó
fórum és legfontosabb, amely dönt: lesz-e erdő, já-
ték délelőtt, délután, jó reggeli, finom tizórai, ebéd
ozsonna, vacsora, egy hónapra át minden napon, ki-
vétel nélkül, pontosan. Az orvosok öt asztalnál vé-
gezték munkájukat. Az egyik asztal előtt siró leányt
vettem észre. Nagyobbacska volt, lehetett tizenkét

esztendő, nyílt, okos homloka volt, a szőszke haja
szépen, rendesen hátra volt simítva. Hát bizony azért
sirt, mert a doktor egy kicsit megintette a nagy
igyekezete miatt. Ugy lehet, a mama tanította ki már
odahaza. Mindenfajta betegséget elsorolt és e közben
kitűnő szakkifejezéseket, latin betegség-neveket
használt. Utóbb a doktornak kellett még megvigasz-
tálni, hogy ne sirjon.

— No nem kell azért mindjárt sirni, hát nem
baj no, értem én, mindenáron el akarsz menni nya-
ralni, ami különben rád is fér. Jó lesz Lelle?

Két kis barát nő igyekezett kifelé a kapun. A ho-
mályos kapualjából nem lehetett látni mást, mint ki
vülről befelé bámuló, aggodalmaskodó, reménykedő
asszonyfejeket. Az egyik nagyon fakó orcájú gyerek,
akinek apró, két koronás, kékszinű függők díszí-
tették a fülecskéit, igen vidám volt. Fehér szemhéjait
tágra nyitotta, halvány rózsaszínű, száraz ajkacs-
kát szaporán mozgatta:

— Mama, mama hol van? Mama engem bizto-
san visznek. Alighanem Hegybányára, de valahová
biztosan, mert az orvos azt mondta, hogy no kérem
hát ez egy diszpéldány, ezt muszáj.

És a szegény, rettentően csenevész leánykának
repeső hangján érezhető volt, hogy nem cserélne a
mesébéli királykisasszonnyal. Mert ki hallotta va-
laha is, hogy a mesébéli királyleányt elvitték Hegy-
bányára, Lellére, Trencsénbe, vagy Zebegénybe?

p. b.